

Development in Partnership

the World Bank's activities in Thailand
and other news related to development

The World Bank in Thailand

มกราคม 2008

การปฏิรูปการศึกษาระดับ อุดมศึกษา คือหัวใจสำคัญ ของการพัฒนาเศรษฐกิจ

โลกการศึกษาในปี 2563: เมื่อถึงเวลานั้น การศึกษาชั้นอุดมศึกษา กลายเป็นศึกษาภาคบังคับไปแล้ว มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่จะใช้ MySpace หรือ Facebook เป็นช่องทางในการคัดเลือกนักศึกษา และให้คอมพิวเตอร์กระเป๋าหิ้วหรือ Blackberry แก่นักเรียนชั้นปีที่ 1 ทุกคนที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสถาบัน นอกจากนี้ นักศึกษาสามารถฟังการบรรยายจากอาจารย์และทำข้อสอบทางอินเทอร์เน็ตโดยไม่ต้องเดินทางไปยังมหาวิทยาลัย หากนักศึกษาต้องการคำแนะนำเกี่ยวกับการเรียนการสอน ก็สามารถติดต่อผู้สอนทั้งทางอินเทอร์เน็ตและผ่าน

ศูนย์ประสานงานในต่างประเทศได้ทันที เมื่อจบหลักสูตรแล้วก็จะได้รับปริญญาบัตร แต่ปริญญานี้มีอายุการใช้งานเพียงห้าปีเท่านั้น เท่ากับว่า บัณฑิตที่จบไปแล้วต้องชวนช่วยหาความรู้และทักษะใส่ตัวอย่างต่อเนื่อง

หลายคนอาจคิดว่านี่เป็นส่วนหนึ่งของนิยายแนววิทยาศาสตร์ แต่ถ้าถามคุณจามิล ซาลมี ผู้ประสานงานอุดมศึกษาของธนาคารโลกที่กรุงวอชิงตันดีซี ก็จะได้คำตอบว่า ไม่ใช่เลย

“มีหลายตัวอย่างที่พูดถึงเป็นเรื่องจริงที่ผมได้สัมผัสในระหว่างการเดินทางทั่วโลก” คุณจามิล ผู้ซึ่งได้ให้คำปรึกษาในเรื่องการปฏิรูประบบอุดมศึกษาแก่รัฐบาลของประเทศต่างๆ มาแล้วกว่า 40 ประเทศ “นี่เป็นสิ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงอันใหญ่หลวงที่กำลังเกิดขึ้นในระบบอุดมศึกษา”

การเปลี่ยนแปลงนี้เกิดจากความต้องการทั้งของตัวนักศึกษาเอง และของภาคเอกชนที่เปลี่ยนไป พร้อมๆ กับระบบเศรษฐกิจโลกที่หมุนเวียนไปด้วย ทั้งนี้ก็เพราะว่า ในยุคโลกาภิวัตน์นี้ ความรู้ได้กลายมาเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้เจริญเติบโตรวดเร็วหาใช่เครื่องจักรอุปกรณ์ หรือแรงงานราคาถูกอีกต่อไปไม่ และความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีนั้น ได้เปลี่ยนแปลงวิถีการทำงานและการใช้ชีวิตของคนทั่วไปเป็นอย่างมาก เท่ากับว่า การเติบโตทางเศรษฐกิจในปัจจุบันและอนาคตนั้น จะต้องอาศัยนวัตกรรม การวางแผนเทคโนโลยีและการบริหารจัดการมากขึ้น ซึ่งความสามารถทั้งหลายนี้จะเป็นทักษะที่อยู่ในตัวของผู้มีการศึกษาสูงเท่านั้น

บทบาทของความรู้ที่เพิ่มขึ้นนั้น ทำให้การศึกษาในระดับอุดมศึกษาจึงเป็นเรื่องสำคัญตามไปด้วย ดังที่ระบุไว้ในรายงานธนาคารโลก ปี 2545 เรื่อง *Constructing Knowledge Societies: New Challenges for Tertiary Education* เพราะในระบบเศรษฐกิจโลกปัจจุบันนั้น นอกจากความรู้ในสาขาใดสาขาหนึ่งแล้ว คนทำงานก็ยิ่งจำเป็นที่จะต้องมีความรู้สูง และสามารถวิเคราะห์และแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และความรู้ความชำนาญเหล่านี้จะเป็นสิ่งซึ่งหาได้จากมหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพในระบบอุดมศึกษาชั้นแนวหน้าเท่านั้น

“ทุกประเทศในโลกจึงต้องจัดการศึกษาแก่บุตรหลานของตนให้มีมาตรฐานสูงขึ้นไปกว่าเดิม - เพราะงานส่วนใหญ่ที่เราเห็นโฆษณาตามหน้าหนังสือพิมพ์นั้น ก็ต้องการผู้สมัครที่มีปริญญาบัตร” คุณจามิล กล่าว “คุณภาพของความรู้ที่ถ่ายทอดผ่านสถาบันอุดมศึกษาก็ดี และการนำความรู้นั้นมาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมก็ดี นับว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งต่อความสามารถในการแข่งขันของแต่ละประเทศ”

ประเด็นต่างๆ เหล่านี้นำไปสู่การประชุมระดับภูมิภาคว่าด้วยการศึกษาระดับอุดมศึกษา ภายใต้หัวข้อ “ทางเลือกสำหรับการปฏิรูปการศึกษาระดับอุดมศึกษา” ซึ่งจัดขึ้นเมื่อเดือนที่แล้วที่กรุงกัวลา ลัมเปอร์ โดยมีกระทรวงศึกษาธิการของมาเลเซียและธนาคารโลกเป็นเจ้าภาพร่วมกัน และมีผู้แทนจากประเทศในเอเชีย 17 ประเทศเข้าร่วมประชุมที่ประชุมได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์และบทเรียนจากการปฏิรูป

ตลอดจนความคิดเห็นในการแก้ไขปัญหาของการปฏิรูปอุดมศึกษาในประเทศไทยของ

ผู้เข้าประชุมต่างเข้าใจถึงความสำคัญของการจัดการศึกษาให้ถูกต้องต่อการพัฒนาประเทศโดยรวม และแสดงความกระตือรือร้นที่จะเห็นการปฏิรูประบบอุดมศึกษาในประเทศไทยของตน “เราไม่ต้องการที่จะเป็นประเทศกำลังพัฒนาอย่างนี้ไปเรื่อยๆ” นายไซเอล นัคคี เลขธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษาประเทศปากีสถาน กล่าว “และการที่เรา

จะยกระดับประเทศของเราได้นั้น ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถในการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของเราให้ดีขึ้น”

ผู้เข้าประชุมคนอื่นแสดงความรู้สึกในทำนองเดียวกัน โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ภาครัฐและผู้บริหารมหาวิทยาลัยจากทั่วภูมิภาค - ตั้งแต่อัฟกานิสถาน จนถึงมาเลเซีย ติมอร์ตะวันออก และเวียดนาม ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาระดับอุดมศึกษาของธนาคารโลกที่เข้าร่วมประชุมในครั้งนี้ นอกจากจะนำการอภิปรายแล้ว ยังให้ข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิรูปอุดมศึกษาในประเทศต่างๆ ด้วย

ผู้เข้าประชุมมาจากหลากหลายประเทศ มีประสบการณ์แตกต่างกันมากมาย แต่ทุกคนเห็นตรงกันว่าการศึกษาเป็นหัวใจของการพัฒนา นายเอ็มมานูเอล ฮิเมเนซ ผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนามนุษย์ของธนาคารโลกในเอเชียตะวันออก กล่าว

“ประเทศกำลังพัฒนาที่เริ่มจะปฏิรูประบบอุดมศึกษาย่อมอยากจะเรียนรู้จากประสบการณ์ของประเทศอื่นๆ ที่ได้ดำเนินการไปแล้ว” นายเอ็มมานูเอลว่า “ขณะเดียวกัน ประเทศที่ดำเนินการปฏิรูปแล้ว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นประเทศรายได้ปานกลาง ต่างตระหนักดีว่าการปฏิรูปอุดมศึกษาต้องอย่างต่อเนื่องหากต้องการเตรียมคนที่จะเป็นกำลังแรงงานของประเทศให้พร้อมที่จะแข่งขันในเศรษฐกิจโลกต่อไป”

ผู้เข้าประชุมได้เห็นพ้องต้องกันถึงขั้นตอนสำคัญ ในการปรับปรุงระบบการศึกษาและสถาบันอุดมศึกษา โดยเริ่มจากให้มีการผ่อนคลายกฎระเบียบในการกำกับดูแลและปรับระบบบริหารที่มีขั้นตอนมากและไม่ยืดหยุ่นเท่าที่ควร เพื่อให้มหาวิทยาลัยตอบสนองความต้องการของนิสิตนักศึกษาและอุตสาหกรรมที่ใช้ความรู้เป็นฐานมากขึ้น มหาวิทยาลัยต้องสามารถพัฒนาหลักสูตรปริญญาใหม่ๆ ให้ทันทั่วทั้ง

สามารถรองรับวิทยาการและเทคโนโลยีใหม่ๆ อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ยังต้องปรับหลักสูตรที่กำลังใช้อยู่เป็นระยะๆ หรือยกเลิกหลักสูตรที่ล้าสมัยเสีย

นอกจากนั้น มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องให้เงินเดือนค่าตอบแทนแก่อาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิในอัตราที่สามารถแข่งขันได้ มีสิทธิอย่างเต็มที่ในการแต่งตั้งผู้บริหารที่มีความสามารถสูง และหาแหล่งทุนจากที่ต่างๆ โดยลดการพึ่งพาการอุดหนุนทางงบประมาณจากภาครัฐลง อาจารย์ผู้สอนต้องปรับปรุงผลงาน ทำงานด้วยความรับผิดชอบและโปร่งใสต่อนักศึกษาและสังคมโดยรวม อาจารย์ยังมีหน้าที่ใหม่อีกประการหนึ่งคือ อำนาจการให้เกิดมีการเรียนรู้อย่างสร้างสรรค์

ความต้องการเหล่านี้จะสนองตอบได้ก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงวิธีบริหารจัดการและปรับโครงสร้างการหาแหล่งทุนของมหาวิทยาลัยกันขนานใหญ่ ผู้เข้าประชุมโดยรวมยอมรับว่าระบบอุดมศึกษาจำเป็นต้องเป็นอิสระจากการควบคุมของรัฐบาลโดยตรง (ในเอเชียตะวันออกประเทศที่กำลังทยอยให้อำนาจมหาวิทยาลัยดูแลกำกับตนเอง ได้แก่ ญี่ปุ่น ไทย และอินโดนีเซีย)

“คุณต้องการกรอบทางกฎหมายมารองรับการเปลี่ยนแปลงนี้ เพื่อให้มหาวิทยาลัยสามารถปฏิรูปตัวเองได้ดังที่จำเป็นจะต้องทำเพื่อให้สามารถรับมือกับปัญหาใหม่ๆ ได้” นายจามิลกล่าว “รัฐบาลจะไปบอกมหาวิทยาลัยว่าต้องมีความยืดหยุ่นมากขึ้น ต้องมีความคิดสร้างสรรค์มากขึ้น หรือบริหารจัดการให้ดีขึ้น โดยไม่ยอมปล่อยให้มหาวิทยาลัยเป็นอิสระนั้น ย่อมเป็นไปได้”

ความร่วมมือประสานงานระหว่างมหาวิทยาลัยกับภาคอุตสาหกรรมก็ดี ตลอดจนการสนับสนุนกันและกันก็ดี ยังช่วยตอบสนองความต้องการของทั้งสองฝ่ายด้วย มหาวิทยาลัยจะได้ประโยชน์จากความสัมพันธ์อันใกล้ชิด สามารถผลิตงานวิจัยคุณภาพสูง (งานวิจัยที่มีประโยชน์ต่ออุตสาหกรรม) และทำให้มหาวิทยาลัยคงความสำคัญอยู่ได้ในสถานการณ์ปัจจุบัน การผลิตงานวิจัยในเชิงพาณิชย์ย่อมเป็นอีกช่องทางหนึ่งในการหาแหล่งทุนให้กับมหาวิทยาลัยอีกด้วย

นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยยังควรให้ภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการกำหนดและปรับรูปแบบหลักสูตรปริญญาด้วย ซึ่งจะช่วยให้บัณฑิตที่จะเข้าสู่

โลกการทำงานมีทักษะที่จำเป็น มีความรู้ความสามารถในการแก้ไขปัญหาที่จะเกิดขึ้นจริงในชีวิตการทำงานต่อไป ขณะเดียวกัน ภาคเอกชนก็ควรต้องลงทุนในกิจการของมหาวิทยาลัยมากขึ้น

เมื่อได้ดำเนินการจนเกิดการปฏิรูปทั้งระบบแล้ว สิ่งที่ต้องทำต่อไปก็คือรักษาคุณภาพให้ยั่งยืน โดยอาจใช้ระบบควบคุมคุณภาพเข้ามาช่วยยกตัวอย่างในประเทศศรีลังกา รัฐบาลได้ตั้งสภาควบคุมคุณภาพและรับรองวิทยฐานะ มาทำหน้าที่ประเมินการทำงานของมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาของรัฐ รวมทั้งกำกับมาตรฐานการศึกษาที่ภาควิชาต่างๆ จัดสอน นายคริส โธมัส ซึ่งดูแลงานด้านการศึกษาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของธนาคารโลก กล่าว

“ระบบควบคุมคุณภาพและรับรองวิทยฐานะเป็นแนวทางที่จะช่วยให้มหาวิทยาลัยสามารถปรับปรุงการเรียนการสอนได้อย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกัน ยังเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพของสถานศึกษาแก่ผู้บริโภคด้วย” นายคริสอธิบาย

ขั้นตอนเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะทำให้สัมฤทธิ์ผล และต้องอาศัยผู้นำทางการเมืองที่เข้มแข็งจริงๆ ในการนำมาใช้ ในระหว่างการ

ประชุม นายเอ็มมานูเอลยืนยันว่าธนาคารโลกมีความมุ่งมั่นที่จะช่วยประเทศต่างๆ หาข้อมูลในเรื่องสำคัญๆ ต่างๆ เพื่อช่วยในการตัดสินใจ และเมื่อตัดสินใจที่จะปฏิรูปแล้ว ก็เข้าไปช่วยให้คำแนะนำเพื่อให้สามารถทำการปฏิรูป ซึ่งเป็นภาระที่หนักหน่วงกว่าการตัดสินใจหลายเท่า ให้ประสบผลสำเร็จลุล่วงไปได้

“เราสามารถช่วยท่านได้โดยผ่านโครงการหลายประเภทและงานศึกษาวิจัยที่เรามีความเชี่ยวชาญ หรือช่วยประสานงานให้ประเทศต่างๆ มาพบปะและเรียนรู้ซึ่งกันและกัน” นายเอ็มมานูเอลกล่าวในวันปิดการประชุม “แม้ว่าธนาคารโลกจะไม่ใช่อุปสรรคหรือผู้เกี่ยวข้องด้านอุดมศึกษา แต่ก็สามารถจัดหาผู้เชี่ยวชาญเหล่านี้มาให้ท่านได้ นอกจากนี้ เรายังสามารถเป็นตัวเชื่อมระหว่างท่านกับกระทรวงที่ดูแลกำกับงบประมาณ และเราหวังว่าเราจะสามารถเป็นทำหน้าที่ตรงนั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ”

ต้องการข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษา กรุณาเข้าไปที่เว็บไซต์ของธนาคารโลก www.worldbank.org/education หรือติดต่อคุณอัจฉริยา โคตรบรรเทา ที่หมายเลข (0) 2686-8300, อีเมล akohtbantau@worldbank.org

ธนาคารโลกกับ Forest Carbon Partnership Facility ตอนที่ 1

สำหรับผู้ติดตามเรื่องการพัฒนาลาดคาร์บอนระหว่างประเทศมาโดยตลอด คงจะเคยได้ยินเกี่ยวกับกองทุนใหม่ของธนาคารโลก ที่มีชื่อว่า **Forest Carbon Partnership Facility** มาบ้างแล้ว ธนาคารโลกได้แถลงแนะนำกองทุนนี้ไปเมื่อเดือนธันวาคม 2550 ในระหว่างการประชุมของสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศที่บาหลี อินโดนีเซีย วัตถุประสงค์ของเราที่จัดตั้งกองทุนนี้ขึ้นมาก็เพื่อช่วยประเทศกำลังพัฒนาลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกผ่านการตัดไม้ทำลายป่า

ตามที่คุณโรเบิร์ต บี เซลลิต ประธานธนาคารโลกได้กล่าวไว้ในการประชุมที่บาหลีว่า ก๊าซเรือนกระจกที่เกิดจากการตัดไม้ทำลายป่านี้มีจำนวนมากถึงหนึ่งในห้าของก๊าซเรือนกระจกที่ถูกปล่อยออกมาทั่วโลก ผู้อ่านบางท่านอาจจะสงสัยว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เกี่ยวกับเรื่องนี้ นายนิรราช ปราสาท ผู้เชี่ยวชาญด้านสิ่งแวดล้อมของธนาคารโลกได้อธิบายว่ามีเหตุผลอยู่สองประการ

ประการแรก เราทุกคนก็คงทราบดีว่าต้นไม้และพืชสีเขียวต่างๆ นั้นเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพราะช่วยดูดซับคาร์บอน ขณะเดียวกัน สถิติที่สหภาพเพื่อการอนุรักษ์แห่งโลก (World Conservation Union) เป็นผู้จัดเก็บก็ชี้ให้เห็นว่า ในแต่ละปีนั้น ไฟป่าได้เผาผลาญป่าไม้ทั่วโลกเป็นเนื้อที่สูงถึง 6-14 ล้านเฮกเตอร์ การเผาไหม้ของต้นไม้เหล่านี้ก็เหมือนกับการเผาไหม้ทั่วๆ ไป คือจะก่อให้เกิดคาร์บอนไดออกไซด์ในชั้นบรรยากาศ นอกจากนี้ ไฟป่ายังลดจำนวนของต้นไม้ซึ่งช่วยดูดซับคาร์บอนอีกด้วย

ประการที่สอง การพัฒนาเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในแต่ละประเทศนั้นทำให้เกิดความต้องการวัตถุดิบมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม้ (เช่น เพื่องานก่อสร้างอาคาร ทำเฟอร์นิเจอร์ กระดาษ และอื่นๆ) ทำให้เกิดการตัดไม้ทำลายป่ามากขึ้น ทั้งที่ถูกต้องตามกฎหมายและลักลอบ ในประเทศกำลังพัฒนาหลายๆ ประเทศ ปัญหาเรื่องการลักลอบตัดไม้ทำลายป่าได้กลายมาเป็นปัญหาใหญ่ปัญหาหนึ่ง ทั้งนี้ การตัดไม้ทำลายป่าไม่เพียงแต่ทำลายสิ่งแวดล้อมและความเป็นอยู่ของผู้คนในท้องถิ่นที่ต้องพึ่งพิงป่าเท่านั้น แต่ยังทำให้เกิดน้ำท่วมทำให้อุณหภูมิสูงขึ้น และเพิ่มคาร์บอนไดออกไซด์ในสภาพบรรยากาศด้วย

อ่านต่อหน้า 4

เมื่อ 2 ปีที่แล้ว ประเทศที่กำลังพัฒนาได้เริ่มตั้งคำถามในการเจรจาเรื่องสภาพภูมิอากาศตามเวทีระดับโลก ว่าทำไมจึงไม่มีการให้ผลตอบแทนทางการเงินกับการเก็บรักษาป่า แทนที่จะไปถางและตัดต้นไม้ออก คำถามนี้ ได้ก่อให้เกิดแนวคิดใหม่ในการแก้ปัญหาการตัดไม้ทำลายป่า

นายนิราจ ปราสาท ระหว่างงานสัมมนาแลกเปลี่ยนความรู้เรื่องกองทุนคาร์บอนเครดิตของธนาคารโลก

คุณนิราจ ซึ่งแวะเข้ามาคุยกับเราหลังไปเข้าร่วมการประชุมสหประชาชาติที่บาห์ลี กล่าวและนั่นก็คือที่มาของกองทุนใหม่ของธนาคารโลก ซึ่งรู้จักกันในชื่อย่อว่า FCPF กองทุนนี้มีจุดประสงค์ที่จะสร้างแรงจูงใจทางการเงินให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาเพื่อลดการตัดไม้ทำลายป่า

กองทุนนี้มี 2 ส่วน ได้แก่ กองทุนเตรียมความพร้อม (Readiness Fund) จำนวน 100 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นเงินให้เปล่าแก่ประเทศกำลังพัฒนาที่ต้องการเงินทุนสำหรับการจัดทำระบบและกระบวนการในการเฝ้าระวังรักษาป่าของตน (ในแบบที่สามารถเชื่อถือได้) นอกจากนี้ หลายๆ ประเทศจะสามารถขายคาร์บอนเครดิตที่ได้มาจากการอนุรักษ์ป่าให้แก่กองทุนรับซื้อคาร์บอนเครดิตที่มีมูลค่า 200 ล้านดอลลาร์ ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากประเทศที่มีฐานะดี รวมทั้งภาคเอกชนตลอดจนองค์กรต่างๆ

เป้าหมายสูงสุดของเราในการจัดตั้งกองทุนนี้ ก็คือการกระตุ้นให้มีการพัฒนาตลาดคาร์บอนเครดิตสำหรับการอนุรักษ์ป่า คุณนิราจกล่าว

“มันค่อนข้างแตกต่างจากที่เราเคยทำก่อนหน้านี้ คือ เมื่อก่อน เราจะมองป่าเพียงจากมุมมองของการอนุรักษ์และความหลากหลายทางชีวภาพเท่านั้น” คุณนิราจเสริม “แต่ตอนนี้ ประเทศต่างๆ จะมองป่า

ในแง่ของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ กล่าวคือ ต้นไม้มันมีค่ามากกว่าหากได้รับการปล่อยให้มันมีชีวิตยืนยาว เพื่อคอยดูดซับคาร์บอนไดออกไซด์หรือไม่ หรือว่ามันมีค่ามากกว่าถ้าถูกตัดมาใช้ทำเฟอร์นิเจอร์ กระดาษ ซึ่งตรงนี้เป็นคำถามทางเศรษฐกิจที่ธนาคารกำลังพยายามหาคำตอบให้”

สำหรับบางประเทศ ปัญหานี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ที่จะแก้ไข คุณนิราจว่าในประเทศกำลังพัฒนาที่มีรายได้นับพันล้านเหรียญต่อปีจากอุตสาหกรรมที่ใช้ไม้เนื้อแข็ง ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจในการหลีกเลี่ยงไม่ตัดไม้ทำลายป่าอาจมีไม่มากพอ ยกตัวอย่างเช่น ป่าที่ยังมีต้นไม้แต่ละเฮกเตอร์ จะดูดซับคาร์บอนไดออกไซด์ประมาณ 15-17 ตันต่อปี ซึ่งคาร์บอนไดออกไซด์แต่ละตันจะมีมูลค่ารวม 5-10 เหรียญในตลาดคาร์บอน

“เพราะฉะนั้น หนึ่งเฮกเตอร์ครึ่งของป่าที่ยังเต็มไปด้วยต้นไม้ จะให้คาร์บอนเครดิตมูลค่า 100 เหรียญ นอกเหนือจากประโยชน์ทางสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่คุณจะได้จากการอนุรักษ์ป่า” คุณนิราจอธิบาย “คำถามก็คือว่านี่เป็นแรงจูงใจมากพอหรือไม่ที่จะทำให้คุณไม่ตัดต้นไม้ เรามองว่า ถ้าเราสามารถกระตุ้นให้เกิดการซื้อขายคาร์บอนเครดิตจากการอนุรักษ์ป่าได้แล้ว ราคาของคาร์บอนเครดิตที่ได้จากการรักษาป่าก็จะสูงขึ้นอีกในอนาคต และเมื่อมันสูงถึงระดับหนึ่ง มันจะเป็นแรงจูงใจมากพอที่จะทำให้ประเทศเก็บรักษาป่าอย่างที่มีนัยเป็น”

ฉบับหน้า:

โปรดติดตามบทสัมภาษณ์คุณปองทิพย์ ภูวเจริญ ผู้เชี่ยวชาญเรื่องคาร์บอนเครดิตของธนาคารโลก เรื่อง “การหลีกเลี่ยงการตัดไม้ทำลายป่าในประเทศไทย”

หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับกองทุนคาร์บอนของธนาคารโลก โปรดไปที่ www.carbonfinance.org หรือติดต่อคุณณรรต ปิ่นน้อย ที่ npinnoi@worldbank.org

ข่าวกิจกรรมธนาคารโลก

24 ม.ค. 9:00-12:00 น: การประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง “กลไกในการพัฒนาที่สะอาด (Clean Development Mechanism) เพื่อการจัดการขยะมูลฝอยของเทศบาลในประเทศไทย” ที่ห้องประชุมชั้น 4 สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งเปิดให้กับประชาชนทั่วไปเข้ารับฟัง ถ้าท่านสนใจเข้าร่วมประชุม โปรดติดต่อคุณปองทิพย์ ภูวเจริญ โทร (0) 2686-8362 หรืออีเมล ppuvacharoen@worldbank.org

หากมีคำถามหรือข้อแนะนำเกี่ยวกับจดหมายข่าวฉบับนี้ กรุณาติดต่อ นายทินกร สารินทร์ ธนาคารโลกสำนักงานประเทศไทย ชั้น 30 อาคารสยามทาวเวอร์ เลขที่ 989 ถนนพระราม 1 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทรศัพท์: 0-2686-8300
แฟกซ์: 0-2686-8301
อีเมลล์: tsareenun@worldbank.org
เว็บไซต์: <http://www.worldbank.or.th>